

téhož zák. odsouzen k pokutě 500, event. k trestu vězení 5 dnů. Odvolání obviněného nebylo nař. rozhodnutím vyhověno, poněvadž skutková podstata uvedeného přestupku jest zjištěna seznáním strážce a konaným šetřením.

Stížnost vytýká nezákonnost z důvodu, že nález se opírá o zákon č. 85/23, ač zákon tento podle §§ 33 dne 30. dubna 1924 účinnosti pozbyl, a st-l byl tedy 14. listopadu 1924 odsouzen na základě zákona, který toho času již neplatil.

Nss o stížnosti uvážil toto:

Jest pravda, že zákon z 26. dubna 1923 č. 85 Sb., za jehož platnosti trestní čin nesporně byl spáchán, pozbyl platnosti 30. dubna 1924, takže v době 14. listopadu 1924, kdy nález první stolice byl vydán, platnosti neměl. Čin st-li za vinu kladený zůstal však trestným i po té, když zákon č. 85/23 pozbyl platnosti, ježto předpisy jeho §§ 20 a 28, jichž se trestní nález dovolává, byly doslovně pojaty do zák. z 25. dubna 1924 č. 85 Sb. Byl-li však ještě před tím, než zákon č. 85 z roku 1923 pozbyl platnosti, vydán zákon č. 85 z r. 1924, jenž nabyl působnosti bez jakéhokoli časového přerušení zároveň se zánikem platnosti zákona dřívějšího, nelze míti za to, že vydáním nového zákona staly se beztrestnými činy za platnosti dřívějšího zákona spáchané, ale nepotrestané, které oba zákony podrobují stejné trestní sankci.

Nemohl proto nss shledati nezákonnost v tom, že proti st-li byl vydán trestní nález již za platnosti zák. č. 85 z r. 1924 pro čin, jehož se dopustil v době, kdy ještě platil zák. č. 85 z r. 1923. Poněvadž pak stížnost v jiném směru proti nař. rozhodnutí námitek nevznáší, bylo ji zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 6130.

Policejní právo trestní. — Bytová péče: Zakládá skutkovou podstatu přestupku § 18 zák. č. 225/22, když vlastník domu odepře uprázdniti byt, který byl pravoplatně podle § 13 cit. zák. zajištěn?

(Nález ze dne 6. prosince 1926 č. 22.471/25).

V ě c: František V. v Č. proti zemské správě politické v Praze o přestupek zákona o mimořádné bytové péči.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Nálezem osp-é v Jičíně z 15. května 1925 byl st-l jako likvidátor rolnického konsumního družstva v J. uznán vinným přestupkem § 18 zák. z 11. července 1922 č. 225 Sb., kterého se dopustil tím, že odepřel vyprázdniti byt, který v domě patřícím družstvu byl dříve obýván dozorcem vězňů Karlem M. a po M. služebně do Prahy přeloženém pro nástupce tohoto, Mikuláše R. zajištěn; st-l proto odsouzen k pokutě 100 Kč a v případě nedobytnosti do vězení 10 dnů, zároveň mu bylo uloženo, aby zajištěný byt uvolnil do 15. června 1925.

Odvolání st-lovu nebylo nař. rozhodnutím vyhověno.

O stížnosti nss uvážil: — — —

Trestní nález shledává skutkovou podstatu přestupku § 18 cit. zákona v tom, že st-l odepřel jako likvidátor uvedeného družstva vyprázdniti byt, který byl pravoplatným výměrem pro dozorce vězňů Mikuláše R. zajištěn.

Podle § 18 cit. zákona jsou trestny přestupky tohoto zákona a úředních nařízení podle něho vydaných. Skutková podstata přestupku ve smyslu tohoto ustanovení jest tedy dána jednáním nebo opomenutím, jež porušuje buď nějaký příkaz nebo zákaz, vyslovený zákonem samým anebo nějaké na základě zákona pachateli vydané nařízení. Jde-li, jako v daném případě o byt podle § 13 zák. zajištěný, jest přestoupením zákazu v paragrafu tom vysloveného, byl-li byt pronajat osobě jiné, než státnímu zaměstnanci úřadem označenému. Pro neoprávněné pronajetí zajištěného bytu však st-l trestán nebyl. Mohla by tedy skutková podstata přestupku § 18 zák. č. 225 z r. 1922 záležeti jen v tom, že st-l přestoupil nějaké nařízení úřední podle zákona toho jemu dané. O takovéto úřední nařízení se trestní nález neopírá, a není ani ze spisů patrné, že by bylo bývalo proti němu vydáno, zejména že by mu zvláštním výrokem úřadu bylo uloženo, aby byt, podle spisů obývaný třetí osobou, vyklidil. Podotknouti jest, že by proti příkazu takovému bylo st-li ovšem volno brániti se v cestě instanční.

Rídě se předcházejícími úvahami, neuznal nss, že by nař. rozhodnutí trestní nález potvrzující mělo v zákoně oporu.

Č. 6131.

P o z e m k o v á r e f o r m a: O vlastnických poměrech stran velkostatku patřícího komanditní společnosti.

(Nález ze dne 7. prosince 1926 č. 25.347.)

V ě c: Firma Jan K., komanditní společnost v K. proti státnímu pozemkovému úřadu o propuštění nemovitosti ze záboru.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Nař. výměrem rozhodl stpú o protokolární žádosti ze 14. června 1925, již firma jako vlastník panství K. žádala za propuštění ze záboru podle § 11 záb. zák. — — —

O stížnosti nss uvážil: — — —

Stížnost namítá, že žal. úřad neprávem pokládal velkostatek za jeden soubor majetkový, komanditní společnosti patřící, ježto prý majetek ten jest vlastnictvím 54 společníků této firmy, z nichž prý každému náleží samostatný nárok dle §u 11 záb. zák.

Při místním šetření dne 14. července 1925 za účasti strany bylo zjištěno, že knihovním vlastníkem celého velkostatku jest firma K. Jánoš, komanditní společnost, i že ani ve skutečnosti majetek ten není rozdělen mezi jednotlivé její společníky. Zůstalo-li nepopřeno, že velkostatek patří vlastnický komanditní společnosti, pak shora uvedený názor stížnosti jest v rozporu s právní povahou obchodních společností vůbec a komanditní společnosti zvláště, jak ji stanoví 6. a 9. hlava zák. čl. XXXVII/1875 a zvláště předpisy §u 63 a §u 143 ve spojení s §§ 95, 105—107, 108 a násl., z nichž jasně plyne, že společníci komanditní společnosti, ať komplementáři či komanditisté, nejsou ani spoluvlastníky